

La fotografia revela la trampa de la veritat

Joan Fontcuberta i Pere Formiguera presentaran dijous vinent, al Museu de Zoologia, la col·lecció de fotografies i els quaderns de treball falsament atribuïts al naturalista alemany Peter Ameyshausen. Aquesta exposició, que posa en qüestió la idea de la veritat científica, ha estat exhibida a Essen, París, Londres, Rotterdam, Cambridge (EUA) i Nova York. Arriba a Barcelona en una versió ampliada, tant pel que fa al nombre de fotografies com al nombre d'animals que s'hi exhibeixen, sota el títol de *Fauna secreta*.

Pels autors de l'exposició, la fotografia és un dels mitjans més àmpliament utilitzats per acreditar la veritat, però aquest mitjà és també fàcilment manipulable. L'objectivitat no resulta, doncs, per Fontcuberta i Formiguera, inherent a la fotografia. "L'objectivitat és —afirmen— una opció entre d'altres. Una opció que cada cop sembla més utòpica". Un museu científic, en aquest cas el Museu de Zoologia, és un espai adequat per reflexionar sobre la mentida.

Fauna secreta recolza en una teoria. "Ens creiem les fotografies de les petjades a la lluna, malgrat que totes les expedicions espacials podrien ser un gran muntatge. En canvi, no ens creiem les fotografies dels *ovnis*; diem que estan trucades i ens traiem el problema de sobre. La credibilitat del document fotogràfic depèn, en primer lloc, de la seva funció his-

"Ser és ser fotografiat", deia l'escriptor Borges. Joan Fontcuberta i Pere Formiguera, fotògrafs, ho saben millor que ningú. Dijous en faran la demostració al Museu de Zoologia

L'ajudant del professor Ameyshausen saluda un centaure

tòrica com a subministrador d'informació veraç, inqüestionable, irrefutable. Però, en segon lloc i potser en major mesura, depèn del carisma del discurs institucional al qual serveix i de la confiança que saben inspirar les fonts d'emissió".

L'exposició va néixer d'una col·laboració fotogràfico-literària entre Fontcuberta i Formiguera, l'any 1985. Es tractava aleshores de fer evident, aprofitant un catàleg de plantes inexistents, la fragilitat del poder de convicció del document fotogràfic, ironitzant sobre el popular argument que una cosa existeix perquè ha estat fotografiada. La màxima de Borges "ser és ser fotografiat" va orientar aquest treball en els confins confusos entre realitat i ficció, entre la natura i l'imaginari.

Ara, amb *Fauna secreta*, Fontcuberta i Formiguera pre-

senten un bestiar fantàstic exhaustivament documentat amb fotografies, radiografies, dibuixos de camp, mapes, fitxes zoològiques, textos, enregistraments sonors, sonogrames, vídeos, animals dissecats, instrumentals de laboratori, objectes, correspondència... La idea és més sofisticada, més rica en lectures diverses; els autors s'han apropiat de la retòrica d'exposició pròpia dels zoològics i museus de ciències naturals, i de l'allau de dades, la densitat de detalls i l'aurèola de rigor que els envolten, fins que l'espectador es rebel·li. Fontcuberta i Formiguera estableixen un pols entre el poder de la institució que detenta la informació i la capacitat de reacció del públic.

Per articular la proposta, els autors han creat una història, la del naturalista alemany Peter Ameyshausen i del seu ajudant Hans von Kubert, que

són els seus *alter ego*. Es limiten a divulgar un fragment del seu arxiu, descobert accidentalment. S'introdueix així tot un treball de falsificació de la memòria que no queda gaire lluny de la tasca dels historiadors, arqueòlegs o paleontòlegs.

El projecte és obert. No es tracta només de problematitzar aspectes de la filosofia del coneixement. Dissenyar i produir aquest monstru fantàstic deixa sobre la taula un cúmul de qüestions contemporànies. S'introdueix, per exemple, l'estat actual de la teratologia i l'estudi de les mutacions, el debat sobre l'enginyeria genètica i una reflexió angoixada sobre l'esdevenidor del món animal en un medi ambient degradat per la contaminació i sotmès a agressions químiques i radioactives. Tot plegat, comptant amb el somriure, la complicitat i la capacitat crítica de l'espectador.

Exposició organitzada pel diari 'Regió-7' per commemorar el seu desè aniversari

Artistes del Bages, el Berguedà, el Solsonès i la Cerdanya, a Barcelona

M.G. BARCELONA
La sala d'exposicions del CERC, el Centre d'Estudis i Recursos Culturals de la Diputació de Barcelona, acull la mostra d'art jove Art-7 fins al 19 de maig. Procedent de Manresa, on va ser exhibida durant el mes d'abril a la sala Art-7 —un nou espai d'exposicions obert al passeig de Pere III—, aquesta exposició és una iniciativa del diari intercomarcal *Regió-7*, que aquest any celebra el seu desè aniversari. Art-7, una de les activitats commemoratives, s'ha concebut amb la intenció de transcendir l'àmbit exclusiu de la premsa i de projectar-se en la ciutat.

Amb la col·laboració de l'obra cultural de la Caixa de Manresa, *Regió-7* va oferir als

artistes més joves del Bages, el Berguedà, el Solsonès i la Cerdanya —l'àrea de distribució del rotatiu— l'oportunitat de concórrer a una exposició que volia paliar la insuficiència de les plataformes de difusió de l'art jove en aquelles comarques.

El jurat, format per representants de diversos sectors del món de la plàstica —l'escultora Angels Freixanet, el cap d'arts plàstiques de la Generalitat, Josep-Miquel Garcia, els crítics Pilar Parcerisas i Rosa Queralt, i la historiadora de l'art Fina Sitjes—, va convenir a seleccionar nou participants d'entre trenta-vuit candidats. Els criteris de la tria donen la mesura de l'eclecticisme que caracteritza el moment artístic actual i, sobretot, les creacions d'aques-

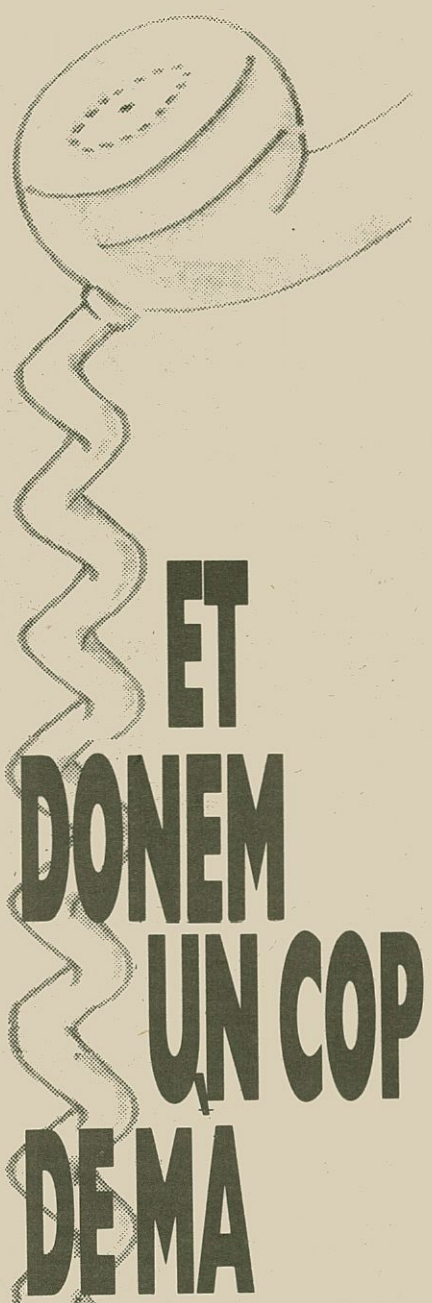
ta nova generació d'artistes nascuts a finals dels cinquanta i principis dels seixanta.

Tot i que la pintura és la tècnica més representada a Art-7, les obres escultòriques sobresurten per la contundència de cadascuna de les propostes i per la diversitat en la temàtica d'investigació: el buit en les obres de Lina Arenas, l'equilibri en el treball d'Anna Cayuela i la solidesa d'unes ciutats imaginàries en les peces de ferro de Lluís Casado.

Les diverses fórmules d'expressió en les propostes de pintura reflecteixen, d'una banda, els múltiples influxos que arriben a aquests artistes, mentre que, alhora, són també el resultat d'una recerca personal que, en tots els casos, es troba encara en una fase de tempteig tèc-

nic i expressiu. Les distintes opcions per què s'han decantat els pintors d'Art-7 van de la fragmentació del suport en *Formes en moviment*, de Mabel Nieto, fins a l'estudi eminentment pictòric de les tres obres de Jordi Xarpell. Entremig, el fresc figurativisme de Josep Morral, la possible influència dels còmics en les teles de David Manzanebro i la pintura enèrgica i colorista de Joan Ferrer.

Capítol a part mereixen els dibuixos per ordinador de Carles Perramon: la sèrie de paisatges lunars *Espais* i la seqüència que il·lustra els processos d'execució tècnica d'aquests tipus d'obres constitueixen un notable exponent de la investigació informàtica aplicada als camps de la imatge i de les arts plàstiques.

Si tu o algun familiar teu o amic teniu algun problema amb les drogues i voleu rebre informació clara i real, truca'ns. No et costarà res.

ET DONEM UN COP DE MÀ
Truca'ns de 9 del matí a 9 de la tarda.

900 - 16 15 15

FUNDACIÓ D'AJUDA CONTRA LA DROGAADDICCIÓ

Institut de Documentació i Informació sobre Drogodependències. Patrocinat per l'Obra Social de la CAIXA D'ESTALVIS DE MADRID.

En els anuncis de l'AVUI hi trobareu MÚSICA